

Het teken van Immanuël.

Lezen: Jesaja 7:1-14

Psalmen: zelf in te vullen

Gemeente, het woord van God dat wij samen gaan overdenken kunt u vinden in Jesaja 7, daarvan het 14^e vers. Jesaja 7 vers 14. Daar lezen we het Woord van God als volgt:

Daarom zal de Heere Zelf ulieden een teken geven; ziet, een maagd zal zwanger worden, en zij zal een Zoon baren, en Zijn naam IMMANUEL heten.

Het thema voor de preek luidt: **Het teken van Immanuël.**

Het teken van Immanuël is een teken, in de eerste plaats

1. voor een goddeloos volk

In de tweede plaats is het een teken

2. voor een benauwd volk

Je kunt het als mens wel eens *benauwd* hebben, nietwaar? De dingen die gebeuren, je kunt ze nauwelijks overzien. Je zoekt wanhopig grip te krijgen op de situatie, maar het lijkt je toch tussen de vingers door te glippen. Je zit *klem*.

Waar moet je hulp zoeken? Wie kan je helpen?

Kom, vechten! Als je niet vecht, dan *verlies* je! En... je verliest.

Je kunt het, als je nog kind bent, ook wel eens heel moeilijk hebben. Je wordt geplaagd op school, papa en mamma hebben altijd ruzie... wat moet je toch doen...? Straks gaat het fout!

Waar moet je hulp zoeken? Wie kan je helpen?

Kom, vechten! Als je niet vecht, dan *verlies* je! En... je verliest. Het gaat toch fout. Papa en mamma gaan uit elkaar...

Je verkering gaat uit, je zakt voor je examen, je vriendschap loopt stuk.

Je hebt er alles voor gedaan, je hebt ervoor *gevochten*, maar je ziet het voor je ogen mislopen.

Waar moet je hulp zoeken? Wie kan je helpen?

Kom, vechten! Als je niet vecht, dan *verlies* je! En... je verliest.

Jakob was ook zo'n vechter. Een jongen die diep in zijn hart de hartelijke wens had om de verbondszegen te dragen, maar... kijk hem eens vechten! *Vechten!* Dat was *zijn* manier, om *zelf* de zegen van God binnen te halen.

Hij verleidt zijn *broer* om op een gunstig moment zijn eerstgeboorterecht te verkopen. Voor een schotel linzenmoe. Hij bedriegt zijn *vader*. Hij zet al zijn slimheid, slinksheid en bedrog in, om zijn doel te bereiken. Ja, weliswaar voor een *goed* doel, om de *zegen van God* te krijgen, maar op *zijn* eigen manier.

Maar dat loopt altijd helemaal mis. Hij zoekt..., hij maakt plannen..., heel sluw..., hij vecht..., hij vecht door, en... hij verliest.

Waar...? In Pniël, de plaats waar God *hem* tegenkomt, waar *God* hem *vastgrijpt*, en met hem *vecht*. Jakob had altijd *tegen God* gevochten, maar nu is het *andersom*. God vecht met Jakob. En Jakob moet het *verliezen* voor God. Maar *toch overwint* hij. Door het geloof.

Later zegt Hosea: Jakob overwon door tranen... en gebeden...

Achaz was ook zo'n *vechter*, hoewel een heel ander mens dan Jakob. Toch was hij een kind van het verbond. (Wij zouden zeggen, Achaz was gedoopt, hij was lid van de kerk.)

Het is niet voor niets dat Jesaja in vers 11 spreekt over *de HEERE uw God*. Achaz leefde op de erve van het verbond, hij stond in de heilige linie, koning van het huis van David.

Maar nu... zit hij volledig klem. En... hij *vecht*.

Tegen *wie*? Tegen twee andere koningen. Tegen Rezin de koning van Syrië en tegen Pekah de zoon van Remalia van het tienstammenrijk. Twee tegen één. Dat wordt verliezen dus...

Maar *zo* snel geeft Achaz het niet op. Wat doe je, jongens en meisjes, als je vecht, maar je gaat *verliezen*? Precies! Je roept je grote broer, je sterke vriend.

Dat doet Achaz ook. Achaz roept hulp in van buitenaf. Zijn grote broer. De koning van het machtige Assyrië. En die is echt *heel erg* sterk. Die zal hem *vast* wel kunnen verlossen uit de hand van deze twee vijandige koningen.

Goed plan, Achaz. Een eigen plan. Helemaal zelf bedacht.

Misschien heb *jij* ook wel van die plannen.

Het loopt *vast* op school, in je werk, thuis met je vader en moeder..., maar... je hebt een *plan*.

Een *goed* plan.

Ik zal ervoor *vechten*... Ik ga heel erg mijn best doen..., *ik* ga ervoor zorgen dat het weer helemaal goed komt...

Het loopt *vast* in uw leven. U weet het, al vanaf dat u kind was, u moet *bekeerd* worden.

U hebt het al zo vaak beloofd, maar er is nog *nooit* iets van gekomen.

Maar... u hebt een *plan*. Een *goed* plan. U *gaat* ervoor. U zult ervoor *vechten*... Volgend jaar!

Zei u dat vorig jaar ook al niet...?

Achaz heeft zijn plannen klaar, goed voor elkaar... Zo moet het lukken!

Maar dan... staat onverwacht de profeet Jesaja voor hem. Met een heel andere boodschap:

Wacht u, en zijt gerust, vrees niet, en uw hart worde niet week, vanwege die twee staarten dezer rokende vuurbranden; vanwege de ontsteking des toorns van Rezin en der Syriërs, en van den zoon van Remalia.

Wees niet bang, vrees *niet*, Achaz, voor die twee rokende stukken hout. Ze doen wel alsof ze met hun vuur heel de regio in brand kunnen zetten, maar het zijn maar twee rokende stukken hout. Vuur is er niet meer bij, alleen nog maar rook. Het zijn twee van die uitgebrande, nog net rokende luciferhoutjes...

Alzo zegt de Heere HEERE: Het zal niet bestaan, en het zal niet geschieden.

Twee keer, *Heere HEERE*, met gewone letters en met hoofdletters. De almachtige God van het verbond spreekt: Het zal niet bestaan, en het zal niet geschieden.

Met andere woorden: weest *gerust*, Achaz, en vertrouw op *Mij*, op God, op de almachtige God van je *vaderen*: Abraham, Izak, Jakob, David! Vertrouw op *Mij*, de God van het verbond.

Wonderlijk, vindt u niet? Snap jij dat? Dat God *Achaz*, die *goddeloze* koning niet laat gaan.

Ga maar door, Achaz, als je het *zelf* zo goed weet en *Mij* niet nodig hebt... Ga *dan* maar je eigen weg! Zoek het dan *zelf* maar uit!

Nee! Zo is de HEERE niet! Jongelui, Diezelfde God, die in Zijn onbegrijpelijke goedheid het teken van Zijn trouw op je voorhoofd getekend heeft, toen je hier voorin de kerk gedoopt werd, zegt vanmorgen *niet* tegen je: Ga maar door! Zoek het maar uit! Je wilt van *Mij* niet weten, nou dan wil Ik van *jou* ook niets meer weten! Je gaat nu al *jaren* je *eigen* weg, je zit nu al *weer* in de problemen? Nou, je dacht toch altijd dat je het *zelf* wel kon rooien, los het nu dan ook *zelf* maar op...

Nee, zo is de HEERE, *jouw*...God niet. Je *zoekt* Hem wel niet, je *bidt* wel niet, je *leest* wel niet, maar... onverwacht staat de Heere HEERE voor je! Vanmorgen! Nu!

En Hij *zegt*... Wat? Ga maar *door*...? Zoek het *zelf* maar uit...?

Nee, Hij zegt: *Kom!*

Kom. Vertrouw op Mij.

Kom. Ga niet door op je weg, steeds verder bij Mij vandaan.

Kom. Denk niet dat je in *eigen* kracht het leven aankunt.

Kom. Denk niet dat je het *zelf* wel kunt oplossen samen met je vrienden.

Kom. Denk niet dat je leven en geluk en zaligheid zult vinden *buiten* Mij!

Dat zegt God u... Tegen jou... Tegen jou!

Kom met al je moeilijkheden *naar Mij* toe. Laat de kinderen *tot Mij* komen.

En wat zegt u..., wat zeg jij... tegen de HEERE?

Wat zegt Achaz...?

Hij *kan* niets zeggen, want de HEERE (met vijf hoofdletters, de God van het genadeverbond!) gaat door met spreken:

Eis u een teken van den HEERE, uw God; eis beneden in de diepte, of eis boven uit de hoogte.

Als je het niet *kunt* geloven, als je het niet *wilt* geloven, Achaz, dat Ik je *God* wil zijn, dat Ik je wil *verlossen* uit de hand van deze twee rokende brandhoutjes, *eis* dan maar een teken.

Een *teken*. Iets waar je echt aan kunt zien dat Ik niet lieg. Zoals de doop een *teken* is. Dat water van de doop zegt: Ik, de HEERE, lieg niet. Ik wil *jouw God* zijn.

Eis maar, Achaz, wat het ook zij. Van *boven* uit de hoogte, of van *beneden* uit de diepte.

Moet het de zon zijn, die teruggaat in haar loop? Moet het de maan zijn, die haar glans intrekt? Moet ze bloedrood kleuren of hemelsblauw? Moeten de sterren vallen en machtige strepen trekken langs het firmament? Moet de regenboog groen kleuren als smaragd? Of rood als bloed? Wil je de glans zien, de schittering van een blinkende engel. Achaz, *eis!* Een teken boven uit de hoogte!

Of moet het een aardbeving zijn? Moet de aarde beven, scheuren, breken? Moet er een plotseling watervloed opwellen uit de afgrond, die de vijand overstroomt? Achaz *eis* van Me! Een teken beneden uit de diepte!

Eis van Mij, Achaz!

Maar... Achaz zeide: *Nee*. Ik zal het niet eisen, en ik zal de HEERE niet verzoeken.

Dat is Achaz..., dat zijn wij.

De HEERE zegt: *eis* van Mij vrijmoedig, op Mijn trouwverbond... Maar wij zeggen: zou dat wel echt *waar* zijn? Zou de HEERE wel *echt* horen, als ik bid?

De HEERE zegt: *eis* van Mij vrijmoedig, op Mijn trouwverbond... Maar wij zeggen: (en wat klinkt dat door en door gereformeerd): Ik *zal* niet eisen. De mens heeft geen *recht* om te eisen. Ik *zal* de HEERE niet verzoeken, Ik *zal* Hem niet vermoeien met mijn eisen.

Dat is gereformeerde hypocrisie, ten voeten uit. Verborgen afkeer, gehuld in de mantel van schijnbaar respect. Ik zal de HEERE niet vermoeien.

Weet u dan niet, dat de Schepper van de hemel en de aarde *nooit moe* wordt?

Jongelui, je mag *eisen*. Je mag *pleiten*. Je mag *wijzen* naar... Ja, waarnaar eigenlijk?

Ik zie het staan op je voorhoofd! Getekend met waterdruppels! Ik, de God van je vader, van je moeder, van je opa, je oma, Ik wil *ook jouw God* zijn!

Wijzend op het *water* dat hier voor in de kerk op je voorhoofdje drupte, wijzend op het *teken* op je voorhoofd, wijzend op het *Woord van God*, mag je *vragen*.

Eisend vragen. Niet omdat je *van jezelf* rechten hebt. Maar *God* heeft je het recht *gegeven* om te *pleiten*, omdat Hij de God wil zijn *van Zijn verbond*!

Nee. Ik *wil* niet eisen. Ik word er *moe* van... Nee, laat ik het wat *mooier* zeggen: Ik zal de Heere God daar niet mee vermoeien...

Je lijkt Achaz wel...!

Of, doe je dat *wel*...? *Eisen* op Gods *trouwverbond*. Jongens en meisjes, *pleiten*..., *wijzen* naar je gedoopte voorhoofd? En zeggen: HEERE, toen ik nog een babytje was, *hebt U* water op mijn hoofd laten druppen, en daarom weet ik het, dat U *niet alleen* de God van pappa en mamma wilt zijn, maar *ook mijn* God... Heere, u ziet mijn hart, zo vol van zonde, maar ik kan niet zonder u leven... Is dat echt zo in je hart, jongens en meisjes?

Vanmorgen zegt de HEERE het dan *nog* een keer tegen je. Het is *waar*. Ik *wil*, uit *genade*, alleen om de Heere *Jezus* wil, ook *jouw* God zijn. Als je Mij vroeg zoekt, zul je me zeker vinden.

Ik weet het zeker, omdat *God* het zegt.

Achaz! Je staat *ook* in de heilige linie, de HEERE wil ook *jouw* God zijn.

Maar Achaz zegt: *Nee!*

Achaz wil geen teken. En dus gaat Jesaja weer naar huis...

Nee, de Heere gaat *door*:

Toen zeide hij:

Hoort gijlieden nu, gij, huis van David! is het ulieden te weinig, dat gij de mensen moede maakt, dat gij ook mijn God moede maakt? Daarom zal de Heere Zelf ulieden een teken geven; ziet, een maagd zal zwanger worden, en zij zal een Zoon baren, en Zijn naam IMMANUEL heten.

Wonderlijk, vindt ook niet. *Hoe* liefdevol en geduldig is God voor slechte en ondankbare mensen, zoals *ik*..., zoals *u*....

Dat is nu de bewogenheid van God met mensen die *niets* met Hem te maken willen hebben.

Dat is nu Gods bewogenheid met *jou*. Je zit je *tijd* hier uit, je zit hier omdat het *moet* van je ouders... Maar *dat* is Gods bewogenheid met *jou*...

Je komt graag naar de kerk, maar je denkt, ik zal de HEERE niet vermoeien met mijn vragen, met tranen en dringende gebeden.

God zegt niet: Ga maar *door*. Maar Hij zegt: *Kom!*

We denken vaak, dat God alleen maar geduldig is, dat Hij onbewogen afwacht. Maar, gemeente, dat is niet waar. Als u nog *onbekeerd* bent, of u nu vroom bent of goddeloos, uw *ziel* gaat God aan het hart. U bent Zijn *maaksel*, het teken van Zijn *trouw* is gelegd op uw voorhoofd. Uw *ziel* gaat Hem aan het hart.

Hoort gijlieden nu, gij, huis van David! Hoort nu, wie u ook bent: *De Heere Zelf zal ulieden een teken geven; ziet, een maagd zal zwanger worden, en zij zal een Zoon baren, en Zijn naam IMMANUEL heten.*

Hier schittert Gods eenzijdige *bewogenheid* met een *goddeloos* volk.

Dit is het *teken* van Gods bewogenheid met deze verloren wereld, *met u*..., *met jou*...:

Dat Hij Zijn Zoon gegeven heeft, Zijn Eniggeliefde Zoon, Zijn *alles*, voor vijanden, voor weigeraars, voor verloren zondaren, voor een verloren wereld.

Want alzo lief heeft God de wereld (deze verloren wereld) gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

Al de liefde van Zijn hart gegeven, opdat er weer plaats zou zijn bij God voor *weglopers*, voor *doodschuldigen*. O, kan die *bewogenheid* van God uw hart niet breken?

Achaz, waarom *breekt* je hart niet en waarom *buig* je niet?! Achaz, *waarom* ga je *door*?!

Jongens, meisjes, ouderen, waarom *breekt* uw hart niet? *Waarom buigt* u niet? *Waarom* komt u niet? *Waarom* gaat u door?

Met al Zijn geduld, en liefde en trouw *nodigt* Hij u, Hij *lokt* uw ziel als het ware, als Hij u toeroept uit de mond van deze zelfde Jesaja:

Komt dan, en laat ons samen rechten, zegt de HEERE; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol.

Wie is slecht? Hij kere zich herwaarts!

Verlaat de slechtigheden, en leeft; en treedt in den weg des verstands.

Als God nu *zo* bewogen is met uw ziel..., hoe kan het dat *u* zo onbewogen blijft...?

Weest gewaarschuwd, geliefde vrienden, als u blijft zoals u bent, als u niet horen *wilt*, als u niet vragen *wilt*, als u niet bukken *wilt*, hoe zult u dan straks toch voor God kunnen staan?

De *toorn* van het verbond is niet te dragen. Wat *zal* het uw oordeel verzwaren! De *weg* was u geweest, u *droeg* het teken van Gods trouw aan uw voorhoofd (u hoefde het niet eens eisen, u kon het zelfs niet weigeren, u droeg het vanaf uw eerste jaren), u *hoorde* de belofte van Immanuël, de woorden der zaligheid waren u toebetrouwd, maar... u *weigerde*.

Deze Naam, die u in de belofte is voorgehouden - ja ik zal het sterker zeggen, met de woorden van de Catechismus -: u was in het verbond Gods en in Zijn gemeente begrepen, u was door Christus' bloed de verlossing van de zonden en de Heilige Geest, Die het geloof werkt, toegezegd.... Maar u *verharde* uw hart en *weigerde*.

Dit zal de *zwaarte* van uw verdoemenis uitmaken: de *Naam* van Immanuël. De Naam van *Christus*. *Gehoord* met uw oor, *genoemd* met uw mond, *gezien* met uw ogen, ja *getekend* op uw voorhoofd, en toch... niet *gewild*.

Och, of gij ook bekende, ook nog in dezen uw dag, hetgeen tot uw vrede dient! Maar nu is het verborgen voor uw ogen.

Wat is die eenzijdige *bewogenheid* van God toch een onbegrijpelijk *wonder* en een *troost* in de ogen van *die* mensen, die hebben leren zien: *ja*, zoals *Achaz*, zo ben ik...

Goddeloos, weigerachtig, hard, trots, te *trots* om te buigen, te *hoogmoedig* om te vragen.

Wat krijgt die Naam, Immanuël nameloos veel *betekenis* voor *zulke* mensen, voor mensen die van harte moeten gaan erkennen: een goddeloze..., *ja* dat ben ik.

Dat brengt ons bij onze **tweede gedachte: Het teken van Immanuël voor een benauwd volk.**

(zingen: Psalm 46)

Is er wel reden, zult u zeggen om deze geschiedenis ook te betrekken op de leiding van God in het leven van Zijn kinderen? Is dat geen inlegkunde? Een terechte vraag, maar het antwoord is helder. Het is geen inlegkunde, maar uitlegkunde.

Immers Mattheüs verwijst in Zijn Evangelie terug naar deze woorden van Jesaja. De engel des Heeren verschijnt Jozef in de droom.

(...) ziet, de engel des Heeren verscheen hem in den droom, zeggende: Jozef, gij zone Davids! wees niet bevreesd Maria, uw vrouw, tot u te nemen; want hetgeen in haar ontvangen is, dat is uit den Heiligen Geest;

En zij zal een Zoon baren, en gij zult Zijn naam heten JEZUS; want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden.

En dit alles is geschied, opdat vervuld zou worden, hetgeen van den Heere gesproken is, door den profeet, zeggende: Ziet, de maagd zal zwanger worden, en een Zoon baren, en gij zult Zijn naam heten Emmanuël; hetwelk is, overgezet zijnde, God met ons.

De Zoon van God, geboren uit Maria zal *Jezus* heten. Het zal de vervulling zijn van de profetie van *Immanuël*: *want...* Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden. Daarom kunnen we vrijmoedig zeggen dat in deze geschiedenis ook iets geleerd wordt van de *weg* die de Heere gaat met Zijn kinderen. Immanuël is Degene Die Zijn volk zalig maakt van hun zonden.

Wat kan ook *hun* ziel, benauwd worden. Ik werd *benauwd* aan alle zijden, zingt de dichter. Als de zonde hen *drukt*. Als de schuld hen *aanklaagt*. Als het geweten hen in het *nauw* brengt. Ik heb tegen God gezondigd. Ik heb gedaan dat kwaad is in Uw oog. O, wee mij, dat ik zo gezondigd heb.

Zegt *u* dat wel eens, in het verborgen, op uw knieën voor God? Of kijkt u, als het over zonde gaat, liever naar iemand *anders*?

Zeg je dat wel eens, kinderen: Heere, hoe *moet* het toch, met al mijn zonden? Verzoen mijn zware schuld, die mij met schrik vervult?

Wat kan het *donker* zijn, als God ons in de *schuld* brengt. De schuldbrief thuis bezorgt. Als de Wet in ons leven gaat eisen: er moet *betaald* worden...

En wat kan een mens dan *uitvluchten* zoeken. Wegen om te *ontkomen* aan het dreigende oordeel van God. Laat ik hulp zoeken bij anderen. Bij... bondgenoten!

Bondgenoten maken met... met de *Wet*. We vechten om onszelf te verbeteren. We beloven beterschap. Maar wat is dat een onbegaanbare weg...

Bondgenoten maken met... met Gods *kinderen*. Wat kan het ons troosten en bemoedigen om anderen te horen spreken van Gods weg met hen. Wat kan het ons hart *brandend* maken, en ons verlangen *intens*, om *ook zo* de Heere te mogen dienen als zij. Maar, echte hulp kunnen zij ook niet bieden.

Ik moet met *God* verzoend worden! Mijn hemelhoge schuld moet *betaald* worden!

Zeg, *u* die *zo gebukt* gaat onder de last van uw schuld, waarom zoekt *u* toch (ja eigenlijk toch net als Achaz) de vrede in een *eigen* weg? Blijkt niet steeds meer dat het een *onbegaanbare* weg is?

O, het zit zo in ons bloed, in ons *Adamsbloed*. Dat *zelf* willen doen.

Niet: ik zoek de zegen bij *U*, maar net als *Jakob*: ik zal de zegen *zelf* zoeken te vinden. In een weg van geduld, slimheid of bedrog. Net als *Achaz*, in de weg van hulp van buitenaf.

En het is *waar*, daar kunnen momenten zijn dat de hemel geopend is, zoals in Bethel, maar Jakob blijft Jakob. Een man die de zegen van het verbond zoekt in een *eigen* weg.

Maar uiteindelijk, als hij op het *punt* staat om Kanaän binnen te gaan, dan blijkt dat het *zo* niet kan. Misschien is het met *u* ook wel zo: vertroost, bemoedigd, beloften gekregen, maar... *zo* kunt u Kanaän niet binnengaan...

En de HEERE zegt: O, *eis* toch van Me, en *Ik zal* u geven... Maar *nee*, zeggen we, ik moet, ik wil *zelf* een weg zoeken.

Wat moet *ik* toch doen...? Wat moet *ik* toch doen om zalig te worden?

En ondertussen word ik *zo moe* van al dat werken, en het wordt alleen maar *slechter* met me. Is er nog een *weg* om die welverdiende straf te ontgaan...?

En dan, tot mijn grote zorg, dat antwoord van de Catechismus: God wil dat aan Zijn *gerechtigheid* genoeg geschiede...

Hoe moet het nu verder...? Heere, hoor mijn stem als ik tot U roep!

Heere, ik zie geen weg, toont *U* me toch *Uw* weg!

Zo zegt de Heere:

Ziet, een maagd zal zwanger worden, en zij zal een Zoon baren, en Zijn naam IMMANUEL heten.

Dit is *de* weg! *Wonderlijke* weg. Dit is *HET* teken, dat God gegeven heeft.

Een *maagd* zal zwanger worden. Zonder toedoen, zonder inmenging van een man, zal een maagd zwanger worden. Een meisje zal, zonder dat ze gemeenschap heeft gehad met een jongen of man, in *verwachting* raken. Zij zal een *Zoon* baren, ze zal een *kindje* krijgen, een jongetje. En men zal Hem noemen, *zo* zal hij heten: *Immanuël*, dat is: God met ons.

Een *teken* uit de hoogte: God. God uit God, Licht uit Licht.

En tegelijkertijd een *teken* uit de diepte: mens, met ons.

Een teken uit de *hoogste* hoogte, een teken uit de *diepste* diepte.

God met ons.

Wie? *God*. De Allerhoogste, de Heilige!

Met *wie*? Met *ons*. Zondaren..., weglopers..., opstandelingen..., misdadigers...

Hier is *Gods* weg. Hier openbaart God *Zijn* weg. Hier bij Jesaja, maar ook op *Zijn* tijd in het leven van Zijn Kerk.

De weg van het eenzijdige *wonder*, bij God vandaan.

Wij met God samen...? *Nee! Nee!!* God met ons. Alleen *dat* en *niets* meer!

Kerst is een van de diepste vernederingen voor ons mensen. *Niets*, maar dan ook *niets* van ons komt in aanmerking. Alleen dit: *God*, met ons.

De *Allerhoogste*, voor de meest *diep* gevallen.

Dat is vrije genade, vrije gunst die eeuwig God bewoog. Dat de *Allerhoogste* Zich buigt, naar de mens die zichzelf moedwillig en vrijwillig, gestort heeft in de *diepste* diepte!

God met ons. *Zo* was het in het paradijs. Maar daar hebben *wij* een einde aan gemaakt. *Zonder* God, dat wilden *wij*. Wij zonder God.

Maar voor *die* verbondsbrekers is een *nieuw* en *beter* verbond voorbereid in de stille eeuwigheid. Daar heeft God naar Zijn vrij en verkiezend welbehagen een *weg* gebaad voor de verbondsbrekers van het eerste verbond. Daar heeft Christus gezegd: zie *Ik* kom, om Uw welbehagen te doen, o God, Uw wet is in het midden van Mijn ingewand.

Hier schittert het nog in de *belofte*, maar het is inmiddels *werkelijkheid* geworden. De grote 'God met ons', de grote Immanuël is gekomen.

De Heere Jezus is geboren in een stal, in alle nederigheid.

Hij heeft *geleefd* in alle volmaaktheid.

Hij heeft *geleden* in de diepte van Getsemane, op de hoogte van Golgotha. Een teken in de *diepte*, in teken in de *hoogte*.

Hij is *gestorven* en *begraven*, maar Hij is ook *opgestaan* uit de dood, en deze Immanuël *zit* aan Gods rechterhand.

En Hij heeft gaven genomen om uit te delen, ja uit te delen aan wederhorigen.

Een teken in de *diepte*, een teken in de *hoogte*.

Is hier geen reden tot verbazing en verwondering? God heeft een *weg* uitgedacht voor *wederhorigen*, voor *weigeraars*, voor *opstandelingen*, voor mensen die *niets* willen, die zich alleen maar verzetten, voor *vijanden*. Een weg dwars door onze onmogelijkheden heen.

U zegt, dat heb ik nu juist nodig. Ik weet niet meer hoe het verder moet...

Kom, hier is een *teken*, voor mensen die het niet meer *weten*, voor mensen die zoveel onmogelijkheden zien...

Zit u zo in de kerk? Heere, hoe moet het nu verder...? Wat moet ik doen om zalig te worden? Dit is het antwoord van de Heere: Eén woord, één Naam: *Immanuel, God met ons...*

Maar, zegt u misschien: Hoe zal ik het toch *weten*, dat Hij ook de *Mijne* is, en *ik* de *Zijne*? God met *mij*, God met *ons*...?

Kom eens heel even mee, terug in de tijd. Naar Jakob (ik noemde hem u al zoëven), als hij staat aan de grens van het beloofde land Kanaan. We hebben er van gezongen. Het staat niet voor niets *zo* in Psalm 46:

De HEERE der heirscharen is met ons (God met ons...); de God van Jakob is ons een Hoog Vertrek.

Immanuël, De HEERE der heirscharen is met ons. Wie is dat? Die God, die HEERE der heirscharen?

De HEERE der heirscharen... dat is *de God van Jakob*.

Kijk eens mee naar die worstelende Jakob. Als hij staat aan de grens van het beloofde land. Hoe kan hij Kanaan binnengaan? Ezau wacht op hem, en zijn *schuld*, de schuld van al zijn *bedrog*, van het zoeken van de zegen in *eigen* wegen... nee, *zo* kan hij het land Kanaan niet kan binnengaan.

En dan, jongens en meisjes, dan wordt hij plotseling in zijn *kraag* gegrepen. *Vastgegrepen* door een onbekende Man. Hij *vecht*. Hij *vecht* voor zijn *leven*! Want die Man heeft het op zijn *leven* gemunt!

Die Man is -zo blijkt later - niemand anders dan de Zoon van God zelf. Jakob zegt dat later ook: Ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht.

Urenlang vechten die mannen met elkaar. Over vechten gesproken! En Jakob worstelt maar door... *Hoe?* Met zijn *spierkracht*, met zijn mannelijke *kracht*? Nee, hij vecht nu anders. Hij worstelde zegt Hosea later, *met tranen en gebeden...*

Bent u zo'n worstelaar? Worstelend met tranen en gebeden? Tranen en gebeden om vergeving? Om leven? Om zegen?

Wat gebeurt er? Jakob verliest niet, en toch gaat hij *verliezen*.

Laat Mij gaan, zegt die Man. Maar Jakob zegt: Ik zal U niet laten gaan, tenzij dat Gij mij zegent. Dat is niet de brute weigering van *Achaz*, dat is de weigering van een mens die zonder *zegen* niet verder leven *kan*. Die de Heere niet los *kan* laten.

En dan, dan moet Jakob toch verliezen. Want dan zegt die Man: *Hoe is uw naam?*

En dan *kan* het niet anders, dan zegt Jakob *eerlijk*: Ik ben Jakob... Bedrieger...

De *God van Jakob*, is een God Die zich laat overwinnen door *tranen en gebeden*, en een God voor wie we het moeten *verliezen*. U moet het, gemeente, voor God verliezen.

O, dat de Heilige Geest u daar toch brengen zou, u die God zoekt. Want wat krijgt Immanuel *daar* waarde: daar waar wij alles verliezen, waren onze wegen dood lopen.

En we worstelen met tranen en gebeden. En we worstelen maar door...

Maar de Geest Zelf buigt het hart, en leert ons: Ik zal het *niet* meer volhouden, ik zal mezelf *niet* meer noemen een 'ontwaakte', een 'pas beginnende in de genade', een 'kleine' op de weg, maar ik zal zeggen: *Ja, Heere, het is waar: Ik ben Jakob..., ik ben Adam...*

Ja, Heere, het is waar. Zo is het en het zal nooit anders worden. Uit mij komt nooit vrucht meer, tot in eeuwigheid. Ik ben een verloren mens.

Maar... Maar... Ik laat U niet los! Ik zoek de zegen bij U, o Immanuël, bij U, o Bron van troost en licht. Ik laat U niet gaan, hoewel ik verliezer ben, ik laat U niet gaan, tenzij U me zegent! Hoewel ik geen enkel recht heb en alles heb verzonddig, mijn tranen en gebeden zullen U vasthouden, ja, zullen U binden.

Dat is geloof. Het geloof zegt: Ja, Heere, ik ben Jakob. En, terwijl de hartetranen druppen op de aarde, grijpt het zich vast aan het Woord en zegt: Ja, *maar, Heere*, U bent toch de God van *Jakob!*

Troost, troost Mijn volk, met dit ene woord, met deze ene Naam: Immanuel.

Als het was 'ik met God', dan was het verloren. Dan zou ik na de eerste afdwaling nooit meer terugkomen. Dan was het kwijt. Dan zou ik nooit meer bidden, nooit meer worstelen met tranen en gebeden.

Maar de vastheid ligt in *God*. God is met ons, de *God van Jakob* is ons een Hoog Vertrek.

Zijn *eenzijdige*, opzoekende liefde. Zijn *eenzijdige*, bewarende en leidende hand. Zijn eenzijdige genade, *dat* is ons leven!

Wij roemen in *God*, wij prijzen het onfeilbare *Woord van God*. Wij hebben het zelf uit Zijne mond gehoord: *Dat God, de God van Jakob, voor ons is! En als God voor ons is, wie zal dan tegen ons zijn?* Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?

Immanuel, de HEERE der heirscharen is met ons, de God van Jakob is ons een Hoog Vertrek.

AMEN

© J. IJsselstein
Houten (Nederland), 2012